

Punktueringer

TEKST

Bjørnar Olsen

PUBLISERT 5. desember 2017

PSY
KOL
OGI

Den som får definere hvor et samspill begynner og slutter, får ofte gjennom virkelighetsforståelse. Vi ser det i samfunnsdebatter, i organisasjoner og i sivilsamfunnet. Familienesamspill, som familierapeuter omtaler dette gjerne som punktuering: Maser far fordi barnet er borte, eller gamer barnet fordi far maser? Måtte ledelsen ta grep fordi fagforeningene er imot, eller måtte foreningen kjempe for helt nødvendige rettigheter i møtet med en profitthungrig ledelse? Gi samspillet tilstrekkelig mange omdreininger, og det er ikke helt enkelt å si hva som egentlig er årsak, og hva som er virkning. Men den som får definere hva som utløste samspillet, og hva konsekvensen ble, vinner gjerne frem med sin forståelse av både problem og løsning.

I mange år har en (bedrifts)økonomisk forståelse fått punktuere mang en debatt om tjenesteutvikling i offentlig sektor med ordene «i siste instans er det bunnlinja som teller». Men bunnlinja er lite annet enn et uttrykk for årets verdiskapning. Og disse verdiene skal igjen forvaltes på ulikt vis. Kanskje i fond og sparing for å dekke pensjoner og andre fremtidige forpliktelser. Eller investeres i (helse)tjenester, infrastruktur eller utallige andre formål. Alt med tanke på igjen å skape virksomhet som genererer nye verdier. Problemet oppstår først når bunnlinjemantraet forblir det siste ordet. Da ser vi ikke kretsløpet mellom virksomhet, verdiskapning og reinvesteringer, og slik mister vi samfunnsutviklingens dynamikk av syne.

**«Opplevs loven som
udiskutable steintavler, stenger
man av for viktige diskusjoner
om de mange gråsonene praksis
opererer i»**

Også jussen kan med ordene «slik er loven» punktuere diskusjoner om tjenesteutviklingen. Når dekan ved Samfunnsvitenskapelig fakultet Nils Henrik von der Fehr, i tilknytning til klinikkstriden ved Psykologisk institutt i Oslo, sier at de «måtte være helt sikre på at klinikkdriften var i samsvar med lovverket» (se reportasje i forrige utgave), signaliserer det at dagens helselovgivning legger stramme føringer på praksis. Og når Fylkesmannen i Hedmark konkluderte med lovbrudd i sin gjennomgang av Stangehjelpa, er det vanskelig å si noe annet enn at loven skal følges. Men oppleves loven som udiskutable steintavler, stenger man av for viktige diskusjoner om de mange

gråsonene praksis opererer i, enten vi snakker tvang, bruk av SMS og e-post i terapi, dokumentasjonsplikt, menneskerettigheter eller risikovurderinger.

Det er heller ikke slik at helseprofesjonenes forståelse er den endelige.

Brukerorganisasjonene fikk mer kraft fra jussen enn klinikken i sin kamp for brukerrettigheter og endret regulering av tvang. Og når jussen er mer kritisk til bruk av teknologiske løsninger i samhandling med klienter enn mange klinikere, handler det også om at jurister har en mer prinsipiell forståelse av personvern og hvem som eier dine helsedata, enn hva pragmatiske yrkesutøvere har. Og slike prinsipielle avklaringer trengs parallelt med utvikling av praktiske løsninger i møtet med dagens hjelpesøkende.

Verken økonomer, jurister, klinikere eller brukere bør derfor søke det siste ordet når fremtidens helsetjenester utvikles. Rett og slett fordi det gir dårligere løsninger for oss alle.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 55, nummer 12, 2017, side 1133

TEKST

Bjørnar Olsen, Sjefredaktør